

PÁRNÁK KÖZT

I. Darázsfészek

Tamás, a hitetlen,
bízott a felejtésben,
hagyta magát megvezetni
a négy évszakos
labirintusban.

A falak, akár a leprás börtönőrtől,
elhúzódtak előle.
Mintha nem lett volna helyén
az Isten.

Úgy érezte,
menekülni kéne a bogárzümmögés elől,
megszorítani az idő
kinyújtott tenyerét, hogy
belecsináljon
a gatyájába.

Emlékeivel
nem törődött,
akár a feltört dióbelet,
úgy tömte magába őket,
rágás nélkül,
fulladozva.

Ahány percet késett
az orosz óráról,
vagy harmincegynéhány évvel
ezelőtt,
annyi légy
járórözt a tócsában
fuldokló nap körül,
így őrizve a buja,
önmagát felemészítő
örökkévalóságot.

A titkokat úgy árulta el,
hogy azok reményteljesen
távolodtak.

Egyenes gerincű angyalok
vették a nyakukba,
akár a nyomkövetőt.

Bántotta,
ha legalább hatvan legyet nem tudott
megölni egy perc alatt
a puszta tenyerével.
Tisztességtudó volt,
mindig jobb lábbal
lépett ki az utcaajtón,
kalapot emelve
az álmos járókelőknek.

A kávéja kihűlt,
mert forrón szerette a dolgokat,
hát ráfázott bizony.
Ha eszébe jutott valami,
rohant a gépéhez,
hogyan lejegyezze,
megörökítse,
elrejtse a világ előtt
a feledékeny emberiségnek.

Amikor varázsszőnyegén
szülőhelye fölött repült,
úgy érezte, mintha a tájat a
szőnyeg alá separték volna,
míg ő messze járt az igazságtól,
itt a közelben,
a szomszédságban.

Bárhogy is vesszük,
lelkiismeretesnek számított,
magányosnak.
Utolsó deszkáiból ácsolt
trójai faló volt az otthona.
Amikor kívülről kopogást hallott,
bátran és odaadóan
kilépett a szabadba,
megbocsátva
az ismeretlennek,
aki nem is létezik talán,
vagy csak a képzeletében,
ő az,
aki belülről elfordítja a zárat.

Hitetlen Tamás,
a mindenki mögött kullogó,
utolsó költő
rákkonzervben rákászott,
remélte, ha
visszatartja lélegzetét,
jobb és szebb lesz a teremtett világ,
s az egyedüllétben
elférünk majd valamennyien.

Amikor végül
megkeseredett,
fanyar termésű
vadkörtefává változott,
meghagyva
az örök tanulságot,
legyökerezett a feneketlen,
emberemlékezet óta
kiszáradt kútban,
ahová az út
hetvenkét
vízzel telt lapon át vezet.

II. Húsvéthétfő

Magamra maradtam, szédülök,
mint a falhoz állított létra,
ami felvisz a magasba,
a padlás zezzugába,
megpróbálok élni,
hogy ne legyek annyira egyedül.

A párás tükörbe nézek,
új inget veszek magamra,
megfésülködöm,
és legalább
a húsvét kedvéért meglocsolom
a dupla ablakszárnyak közé
rakott kaktuszokat.

Apám húsvéthétfőn
csapvízzel
locsolta, ébresztette anyámat,
persze anyám
már hamarabb felébredt,
várta, hogy apám
végre felkelni szíveskedjék,
vízért siessen,
és megtörténjen,
aminek meg kell történnie.

Anyám suhan el fölöttem,
mindenki látja, aki nincs itt,
csak én nem,
a karantén idején
az unokáit várja,
bár ő maga is,
az orvos bőrébe bújva,
megtiltaná ugyanezt.

Úgy nyolc-kilenc évesen,
izgága kisöcsémmel
és a velem egyidős szomszéd fiúval
együtt,
szívből szerettem locsolkodni.
Nekünk rengeteg rokonunk volt,
mindhárman kaptunk egy rakás festett
tojást,
ötven fillért,
néha csokit is.

A végén mindig agyba-főbe vertük
a szomszéd fiút,
mert neki alig volt rokona,
ismerőse,
a mieinken meg jól keresett.

Aztán a tojásokat eladtuk
az utcabeli cigányasszonynak,
darabját egy koronáért.

Fellinger Károly (1963, Pozsony) gyerekkorától Jókán él. Főleg verseket, meséket, gyerekverseket ír. Tagja volt az Iródia-nemzedéknek. Verseit több nyelvre lefordították (angol, francia, német, spanyol, orosz, görög, török, albán, szlovák, szerb, román). Utolsó verskötete 2019-ben jelent meg a Nap könyvkiadónál Dunaszerdahelyen, *Plomba* címmel.